

[Boligministeren.]

dring af lov om boligbyggeri, vil jeg gerne gøre følgende bemærkninger:

I bemærkningerne til lovforslaget siger forslagsstillerne, at en fastholdelse af den nuværende rentesikringsaftrapningsordning vil medføre meget store huslejestigninger i højrentebyggeriet, som lejerne ikke kan betale, og som vil føre til affolkning af dette byggeri. Dette lovforslag blev fremsat den 2. marts, og samme dag fremsatte regeringen et forslag, som også gik ud på at ændre rentesikringsaftrapningen netop for at undgå for store huslejeforhøjelser i det almennyttige byggeri. Regeringens forslag blev vedtaget her i tinget den 25. marts, og herefter begrænses rentesikringsaftrapningen i hvert af de næste 2 år til 7 kr. pr. m². Ved denne ordning mener jeg at rentesikringsaftrapningen og de huslejeforhøjelser, der følger heraf, er bragt i rimelig harmoni med den forventede indkomstudvikling i de næste 2 år.

Jeg regner ikke med, at forslagsstillerne er tilfredse med den ordning, der er gennemført. Jeg vil da heller ikke foregive, at problemerne omkring rentesikringsaftrapningen nu er løst én gang for alle, men problemerne er i hvert fald løst på en rimelig måde frem til den 1. april 1979.

Jeg ville heller ikke have haft noget imod, om vi kunne have løst problemerne også på lang sigt, efter april 1979. Jeg mener imidlertid, at alle de boligpolitiske problemer, som vedrører perioden efter april 1979, må løses i sammenhæng, og problemerne omkring rentesikringsaftrapningen må derfor indgå i de generelle drøftelser, som snart skal indledes, om en boligpolitisk løsning for tiden efter det nugældende boligforligs udløb.

Vedrørende det fremsatte forslag skal jeg i øvrigt bemærke, at det vil medføre en overordentlig kraftig stigning i statens udgifter til rentesikring. Ser man på nybyggeriet, vil den samlede rentesikring til en årgang almennyttigt byggeri på 7.000 boliger stige fra godt 1 mia kr. til over 3 mia kr. Årsagerne til denne kraftige virkning skal søges i flere forhold. Dels sker der en fordobling af aftrapningsperiodens længde. Med en markedsrente på 15 pct. ville der efter de gældende regler ske en aftrapning på ca. 8 år, mens der i forslaget opereres med en aftrapning over 15 år. Dels betyder standningen af aftrapningen ved en basisrente på 9 pct., at staten skal yde rentesikring i hele

reakreditlånenes løbetid, det vil sige i 30–40 år.

En anden virkning af den foreslåede permanente ordning vil være en kraftig voksende effekt. Der vil på længere sigt blive langt flere årgange, der samtidig får rentesikring. Ifølge forslaget skal ændringen også omfatte allerede eksisterende årgange. Det vil bl. a. øge støtten til alt byggeri, hvor markedsrenten er over 9 pct. For tiden er omkring 40.000 boliger under aftrapning.

Forslaget indebærer således meget store økonomiske konsekvenser. Hertil kommer, at der som nævnt allerede er gennemført en løsning af disse problemer for de næste 2 år. Jeg må på denne baggrund afvise det fremsatte forslag.

Vedrørende forslaget til lov om stop for huslejestigninger vil jeg gerne gøre følgende bemærkninger:

Regeringen gennemførte i december 1976 en lov om stop for pris-, husleje- og indkomststigninger. Lovens formål var at neddæmpe prisudviklingen indtil den 1. marts 1977. Formålet var at sikre en rolig udvikling indtil det tidspunkt, hvor de indkomstpolitiske foranstaltninger skulle iværksættes. Det var dengang en helt klar forudsætning, at denne lovgivning ikke skulle forlænges. På boligområdet er der senere blevet gennemført foranstaltninger, der i den næste 2 års periode skal sikre borgerne en jævn udvikling af deres boligudgifter. Vi har ved ændringer i loven om boligsikring begrænset faldet i boligsikringen pr. 1. marts 1977. Ved ændring i loven om boligbyggeri har vi begrænset rentesikringsaftrapningen i de næste to år. Der er også stillet flere statsmidler til rådighed for Boligselskabernes Landsbyggefond, så den midlertidige driftsstøtteordning for boligselskaberne kan føres videre.

Endelig vil jeg henvise til lovgivningen om begrænsning i amtsskatterne ved overgang til 16. alm. vurdering. Denne begrænsning er jo til glæde for både ejere og lejere. Hertil kommer så for ejerboligerne de ændrede regler om lejeværdi i 1978.

Om selve lovforslaget vil jeg i øvrigt gerne sige, at man kan leve med et kortvarigt stop, men et stop i en 2 års periode er helt urealistisk. Et stop af denne art vil også blive et stop for modernisering af den ældre boligmasse, både i de private og i de almennyttige ejendomme. Det betyder simpelt hen, at den beskæftigelse, der ligger her, ophører. Jeg vil i